

* 20 May 1981

(libro 33 617)

לְעֵבֶר תְּמִימָנָה וְלֹא תַּמְלִיכָה יְהוָה

כג: הַמִּזְבֵּחַ וְהַמִּזְבֵּחַ וְהַמִּזְבֵּחַ וְהַמִּזְבֵּחַ

תנו, אם בוגר לא

10) ב. "זאת תואר ... בזאת פון פט", וויליאם גודמן, ב-
11) ב. "זאת תואר ... בזאת פון פט", וויליאם גודמן, ב-

النحو في الفصل السادس

2nd injection on 3rd April 2012

12516 53 012

١٢٧٦ - ١٩٥٠ . م. ج. ٦٦

The Smiths are going to

למאנ'ן נס' יפה נס' יפה נס' יפה נס'

חו"ש הרב"ד

ואוקייננה דאכלת בנדיש דבעל חרחה. נמצא ע"פ שהוציאה ממקומ פטור, שהרי אמרנו שהחרחה לא הייתה ב泒ית בעלה כיוון שאכלת במקומ חיוב חיב (כח). ועל זה אמרנו תפנות דפי פרה כחצר הנזק דמי. כלומר ע"פ שהוציאה ממקום פטור וחוליכה בפיו עד מקום החיב, נחשוב את פיו כאלו הוא כחצר הנזק מיד. והוא דאייביא להו פ"י פרה כחצר הנזק דמי או לא בכוי האי גונא דאייביא להו. והאי אמרין ואילו כחצר המזיק דמי שנ דחיב רחמנא היכי משכחת לה. דעת המקשה בלבד היה רוזה לדמות כל אכילת פרה לואת מפני שכשיהו נוטלת האוכל מחצר הנזק עדיין אינה חיובת מפני שלא הפסידתו ונם לא נהנית ממנה עד שתלעט אותו, ואם כן הרי הוא כמו שנטלו ממקום פטור וחוליכו למקומות חיב ואכלתו שם. ומה שתרין בעל הגמ' כגון שנתחככה בכוח להנאהה וכו' לא לעניין דעת השאלה הראשונה השיב. כי הטעיא לא היה בעניין וזה כאשר פרשתי, כי הנוטלת אוכלת מחצר הנזק ואוכלה שם פשיטה לא דפי פרה כחצר הנזק כי מיד היא נהנית בנטילתה ומיד הפסיד מתחילה במאל. אלא המתירן לרבי המקשה השיב. כלומר לדבריך שאתה מדמה כל נטילת פרה לנטילת חרחה, וקשה לאוי כחצר המזיק דמי שנ דחיב רחמנא היכי משכחת לה, משכחת לח כגון שנתחככה וכו'. מיהו אנן בנטילה אחרת לא מפסקא לנו ולא מידי כדפרישנא. וכל הנך תיוכתא ראיית בשטעתה בעין הטעיא נינחו שאילו, כי האכילה כחצר הנזק דמי מפני שהנאהה והפסיד האוכל מתחילה מיה, ולפיכך לא הטעיא ראייה מן השן השניה במשנה ובתוספותה. אלא מן השן הנושכת ואני נהנית גם הנזק אין מתחילה מיד (כט).

משנה מסכת סנהדרין דף ב עמוד א

הזאב והאריה הדוב והנמר והברדלס והנחש - מיתתן בעשרים ושלשה. רב' אליעזר אומר: כל הקודם להורג זכה.

תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף טו עמוד ב

האריה והזאב וכו'. אמר ריש לקיש: והוא שהmittio, אבל לא המittio - לא. אלמא קסביר: יש להן תרבות, ויש להן בעלים. רב' יוחנן אמר: אף על פי שלא המittio, אלמא קסביר: אין להם תרבות, ואין להם בעלים. תנ"ן, רב' אליעזר אומר: כל הקודם להורג זכה, בשלמא לרבי יוחנן, למי זכה - זכה לעורן, אבל לריש לקיש - למי זכה? כיוון שהmittio - שינויו רבנן כמאן דגמר דיןיהם, ואיסורי הנאה נינחו! - מי זכה - זכה לשמים.

רמב"ם הלכות נזקי ממון פרק ה הלכה א

במה שהיתה רועה ופרשה ונכנסה בשדות ובכרמים אף על פי שעדיין לא חזקה מתירן בבעליה שלשה פעמים, אם לא שמר בהמתו ולא מנעה מרערות יש רשות לבעל השדה לשחות אותה א שחיטה כשרה ואומר לבעליה בואו ומכוו בשר שלכם, מפני שאסור לאדם להזיק ולשלם מה שהזיק, אפילו לగרים הנזק אסור.+/השגת הראב"ד/ בהמה שהיתה רועה וכו' יש רשות לבעל השדה לשחות אותה. א"א דברים הללו לא נאמרו בגמרא /בבא קמא/ (כג) אלא בעזיז דשока שעומדות לשחיטה ואין להם רועה אבל بما שיש לו עדר של בהמות אין שוחטין לו כל עדרו אלא אם יזכיר לעולם ישלם بلا שם התראה. +

תוספות מסכת יבמות דף סה עמוד א ושור המועד - רב' לא פlige אקריא אלא כולם התם מתקיימין דברי רש"ג שלא מיתחזיק אלא בתלת זמני.

תוס' ר פרץ מסכת בבא קמא דף ל"ז עמוד בשומו אל אמר עד שתתשלש בדיוג.... ויל דמוקי לה לבריתא דלעיל כרבי דאמיר בתרי זמני הויא חזקה ולכך הוא מועד לסירוגין אף דזימנה קמייתא לאו מניניא היה.

בית הבחירה (מאייר) מסכת בבא קמא דף כג עמוד ב

אם מפני שקשה להם שכל מחלוקת אבי ורבא הלכה כרבא אין אלו חוששין לכך שאין עיקר מחלוקת זה שלהם שהרי נחלקו בה גדולים מהם כמו שאמרו וסתות ושור המועד הלכה כרש"ג כמו שכתבנו